

ע"פ 5169/16 - אפרים גרשון שרייבר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5169/16

לפני: כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופט נ' סולברג

המערער: אפרים גרשון שרייבר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בירושלים
בתה"ג 62550-02-16 מיום 30.5.2016 שניתן על-ידי
השופט מ' י' הכהן

תאריך הישיבה: כ"ו בתמוז התשע"ו (01.08.2016)

בשם המערער: עו"ד דניאל עינב

בשם המשיבה: עו"ד שירן כהן; עו"ד יעל ביטון

פסק-דין

השופט נ' סולברג:

1. ערעור על פסק הדין מיום 30.5.2016 שניתן בבית המשפט המחוזי בירושלים בתה"ג 62550-02-16 (השופט מ' י' הכהן), בגדרו נתקבלה עתירת המשיבה להכריז על המערער בר-הסגרה לפי סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: חוק ההסגרה או החוק).

רקע

2. המערער, בן 28, החל לעבוד בשנת 2010 כמורה בבית ספר בהולנד. ביוני 2012 החליטה הנהלת בית הספר להשעות מעבודתו, לאחר שאחד מתלמידיו סיפר כי ביצע בו מעשים בעלי אופי מיני. בעקבות ההשעיה התקבלו בהנהלת בית הספר תלונות נוספות מצד הורי תלמידים, שדיווחו אודות מעשים דומים שביצע המערער בילדיהם. בתחילה החליטה הנהלת בית הספר להימנע מהגשת תלונה רשמית למשטרת הולנד, אולם באוקטובר 2012, לאחר שנתקבלה חוות דעת מטעם המפקח על החינוך בהולנד כי בית הספר מחויב בכך, הוגשה תלונה כאמור. בעקבות הגשת התלונה נפתחה חקירה שבמסגרתה נגבו הודעות משבעה תלמידים בבית הספר בגילאי 6-13, בהן מתוארים מעשים שונים שביצע בהם לכאורה המערער, ובכלל זה עיסוי אבריהם המוצנעים של כמה מהתלמידים, החדרת אצבע לישבנו של אחד מהם, החדרת איבר מינו של אחד התלמידים ואילוץ של שניים מהם לגעת באיבר מינו. ביום 3.9.2012, קרי – חודשים ספורים לאחר שהושעה מעבודתו וטרם הגשת תלונה רשמית למשטרה בעניינו, יצא המערער את תחומי הולנד, הגיע לישראל, וקיבל מעמד עולה ואזרחות ישראלית.

3. ביום 17.2.2014 התקבלה בישראל בקשת הסגרה מאת ממשלת הולנד, במסגרתה נתבקשה הסגרתו של המערער לנוכח התלונה שהוגשה נגדו והחקירה שנפתחה בעקבותיה. לבקשה צורף דוח סיכום של חקירת המשטרה, המפרט על אודות מהלך החקירה ועל אודות תוכן הודעותיהם של שבעת התלמידים שתושאלו. ביום 29.2.2016 עתרה המשיבה לבית המשפט המחוזי בבקשה להכריז על המערער כבר-הסגרה בגין החשדות המיוחסים לו בבקשה.

עיקרי פסק הדין של בית המשפט המחוזי

4. ביום 18.5.2016 התקיים דיון בעתירה, כאשר במוקד המחלוקת שבין הצדדים עמדו הודעותיהם במשטרה של שלושה מתוך שבעת התלמידים שתושאלו (לגבי הודעותיהם של ארבעת התלמידים הנוספים לא טען המערער דבר). המערער טען, כי בהודעותיהם של מתלון מספר 1, מתלון מספר 5 ומתלון מספר 6 (בהתאם למספרם בדוח סיכום החקירה המצורף לבקשה; להלן: שלושת המתלוננים) מתואר עיסוי שביצע בהם לכאורה באזור הצוואר והכתפיים, כשהם לבושים, הא ותו לא. זאת ועוד, ביחס למתלון מספר 6 טען המערער כי לא קיימות ראיות לכך שביצע בו עיסוי כלל. בנסיבות אלו טען המערער, לא הוצבה תשתית ראייתית מספקת בעניינם של שלושת המתלוננים, כנדרש בסעיף 9(א) לחוק ההסגרה, ולפיכך אין לכלול חשדות אלו במסגרת ההכרזה עליו כבר-הסגרה. מנגד, המשיבה טענה כי אין לבודד את החשדות בעניינם של שלושת המתלוננים מן החשדות בעניינם של ארבעת המתלוננים הנוספים, שבהם בוצעו לכאורה מעשים מיניים מובהקים. לשיטתה, בחינת מכלול האירועים מלמדת כי גם העיסוי התמים לכאורה שביצע המערער בשלושת המתלוננים, נעשה מתוך כוונה לבוא לידי סיפוק או גירוי מיני.

5. בית המשפט המחוזי דחה את טענותיו של המערער, וקבע כי ישנה תשתית ראייתית מספקת לצורך בקשת ההסגרה, גם ביחס לעניינים של שלושת המתלוננים. תחילה בחן בית המשפט המחוזי את טענת המערער כי לגבי המתלונן מספר 6 אין ראיות לכך שביצע בו עיסוי כלל, ודחה אותה בהתבסס על הודעתו של הילד במשטרה לפיה ישנו סיכוי של 80% שהמערער ביצע בו עיסוי. לשיטת בית המשפט המחוזי, די בכך כדי לבסס 'אחיזה לאישום' באופן המצדיק את הסגרתו של המערער גם בגין חשד זה. לאחר מכן פנה בית המשפט המחוזי לבחון את השאלה האם העיסויים שביצע לכאורה המערער בשלושת המתלוננים מקימים 'אחיזה לאישום' בעבירה של מעשה מגונה. בית המשפט המחוזי השיב על שאלה זו בחיוב, בקובעו כי "למקרא מכלול הראיות ותיאור המעשים על ידי התלמידים, מעשים שחלקם בוצעו על ידי המשיב [המערער - נ' ס'] בנוכחות מספר ילדים, קשה לנתק לכאורה בין מעשי העיסוי שנעשו, לכאורה, בפלג גופם האחורי העליון של שלושת הילדים לבין מעשים שנעשו כלפי הילדים האחרים שבהם המשיך העיסוי לעבר חלקים מוצנעים בגופם ונעשו בהם מעשים מיניים נוספים" (פסקה 14 לפסק הדין). בית המשפט המחוזי קבע כי בהודעותיהם של ארבעת המתלוננים הנוספים, בהם בוצעו לכאורה מעשים בעלי אופי מיני מובהק, ניתן לראות משום 'עדות בדבר מעשים דומים', שבכוחה "לשלול טענה אפשרית של הנאשם בדבר היעדר כוונה פלילית" (שם). נוכח האמור הכריז בית המשפט המחוזי על המערער כבר-הסגרה להולנד בגין כלל החשדות המיוחסים לו בעתירת המשיבה.

מכאן הערעור שלפנינו.

עיקרי טענות הצדדים בערעור

6. לטענת המערער שגה בית המשפט המחוזי כשקבע כי ישנן לכאורה ראיות די הצורך לביסוס החשדות נגדו בעניינים של שלושת המתלוננים. במישור העובדתי טוען המערער, כי ביחס למתלונן מספר 6 קיים ספק רב אם בכלל ביצע בו את העיסוי הנטען. במישור המשפטי טוען המערער, כי מעשה מגונה - על-פי טיבו וטבעו - ראוי שיתוחם רק למעשים בעלי אופי מיני, כגון מגע באיברים מוצנעים. אמנם, גם מעשה הנראה תמים לכאורה עשוי להחשב למעשה מגונה, אך זאת רק כאשר נסיבות ביצועו הספציפיות מלמדות על אופיו המיני. כך, למשל, כאשר בוצע המעשה 'במחשכים' וכיוצא באלו נסיבות המשליכות על פרשנותו של המעשה. ברם - וזה לשיטת המערער עיקר - לא ניתן ללמוד על אופיו של מעשה, אם מיני הוא אם לאו, מנסיבות חיצוניות לו, דוגמת מעשים בעלי אופי מיני שביצע הנאשם באחרים. לפיכך, שגה בית המשפט המחוזי כשקבע כי הודעותיהם של ארבעת המתלוננים הנוספים עשויות לשמש כ'עדות בדבר מעשים דומים', וכי יש בהן כדי ללמד על אופיו המיני של העיסוי שביצע לכאורה בשלושת המתלוננים. לטענת המערער, על-פי המתואר בהודעותיהם של שלושת המתלוננים, העיסויים שביצע בהם לכאורה נעשו 'לאור יום', לעיני יתר התלמידים, מבלי שנלוו להם אמירות בעלות אופי מיני, ובהעדר נסיבות אחרות אשר עשויות 'לצבוע' את מעשיו בגוון מיני. משכך, לא נתגבשה לשיטת המערער תשתית ראייתית מספקת לשם הסגרתו בגין החשדות המיוחסים לו בעניינים של שלושת המתלוננים, כנדרש בסעיף 9(א) לחוק, ואין לכלול אותם בהכרזה עליו כבר-הסגרה.

7. מנגד, לטענת המשיבה, חומר הראיות המצורף לבקשת ההסגרה מבסס תשתית ראייתית מספקת ביחס לעניינים של שלושת המתלוננים, הן לנוכח נסיבות ביצועם הספציפיות של המעשים, הן לנוכח החשדות המיוחסים לו בעניינים של ארבעת המתלוננים האחרים. לטענת המשיבה, עיסוי שמבצע מורה בתלמידו, בשים לב לפער המעמדי ולהבדל הגילאי ביניהם, מבטא קרבה פיזית 'שאינה ברורה מאלה'. זאת ועוד, החשדות המיוחסים למערער עניינם במעשים שבוצעו ב'פינת המנוחה' שבכיתה, פינה נסתרת מעיני הסובבים, לעתים כשדלת הכיתה נעולה, ולעולם לא בנוכחותו של מבוגר נוסף. נסיבות אלו מלמדות על אופיים הבלתי-תמים של

העיסויים שביצע לכאורה המערער בשלושת המתלוננים. כמו כן, המשיבה מציינת כי ישנן אינדיקציות לכך שבעקבות המעשים חשולק מהמתלוננים מצוקה נפשית, שהתבטאה בין היתר בחוסר רצון ללכת לבית הספר, הסתרת דבר העיסויים מהוריהם, ובכי בלתי-נשלט. נוסף על האמור, לשיטת המשיבה אין לנתק בין החשדות המיוחסים למערער בעניינם של שלושת המתלוננים לבין החשדות המיוחסים לו בעניינם של ארבעת המתלוננים האחרים. לטענתה, מעשיו בארבעת המתלוננים הנוספים, שלגביהם לא טען המערער דבר, מלמדים על 'דפוס פעולה': תחילה עיסוי החלק העליון של הגוף מעל הבגדים, ובהמשך – אם הקורבן לא התנגד והנסיבות אפשרו זאת – מעשים מגונים חמורים יותר. מעשים דומים אלו מלמדים על טיבו האמיתי של העיסוי שביצע המערער בשלושת המתלוננים, שנעשה מתוך כוונה לבוא לידי גירוי וסיפוק מיני. נוכח האמור טוענת המשיבה כי החשדות המיוחסים למערער הוכחו ברף הנדרש בסעיף 9(א) לחוק ההסגרה, ולפיכך דין הערעור להידחות.

דיון והכרעה

8. האם בקשת ההסגרה מציבה תשתית ראייתית מספקת לגבי החשדות המיוחסים למערער בעניינם של שלושת המתלוננים? אם התשובה לכך תהא בחיוב, כי אז יש לכלול חשדות אלו בהכרזה על המערער כבר-הסגרה, ולאפשר לרשויות ההולנדיות, אם תחלטנה כך, להעמידו לדין בגינם; אם לא, כי אז לא יוכלו חשדות אלו להיכלל בהכרזה, והרשויות ההולנדיות תהיינה מנועות מלהעמיד בגינם את המערער לדין.

9. הוראת סעיף 9(א) לחוק ההסגרה קובעת כך:

"הוכח בשעת הדיון בעתירה לפי סעיף 3, כי המבוקש נתחייב בדין על עבירת הסגרה במדינה המבקשת, או כי יש ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו – יכריז בית המשפט, כי המבוקש הוא בר-הסגרה" [ההדגשה הוספה].

10. בפסיקה שעסקה בפרשנותו של סעיף 9(א) לחוק נקבע "כי על מנת להכריז על מבוקש כבר-הסגרה, די בכך שהתשתית הראייתית בעניינו מקימה 'אחיזה לאישום'. קרי, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישומים המיוחסים לו" (ע"פ 6717/09 אוזיפה נ' היועץ המשפטי לממשלה (6.12.2010) פסקה 9). בטרם אדרש לשאלה האם הודעותיהם של שלושת המתלוננים מקימות תשתית ראייתית מספקת לשם הסגרתו של המערער בגין העיסויים המתוארים בהן, אבקש להסיר אבן נגף אחת כבר כעת, את טענתו של המערער לעניין מתלון מספר 6, לפיה ישנו ספק רב אם בכלל ביצע בו את העיסוי הנטען. כשנשאל מתלון מספר 6 אם המערער נגע בו השיב תחילה שאינו זוכר, ולאחר מכן השיב: "80 אחוז כן ו-20 אחוז לא". כפי שציין בית המשפט המחוזי, בפסיקה נקבע כי "אין בית המשפט נדרש בגדרו של הליך ההסגרה לבחון את מהימנותן ומשקלן של הראיות עליהן נסמכת בקשת ההסגרה. זאת בתנאי שמדובר בראיות שאינן חסרות ערך על פניהן" (שם). אכן, הודעתו של מתלון מספר 6 לגבי העיסוי שבוצע בו לכאורה על-ידי המערער אינה חד-משמעית, וניכר כי הוא נרתע מלשוחח עם החוקרים בגילוי לב אודות מעשיו של המערער. תהיינה הסיבות לכך אשר תהיינה, אין אנו נדרשים בגדרי ההליך דן לבחון את מהימנותם ומשקלם של הדברים. עיינתי בהודעתו של מתלון מספר 6, והשתכנעתי כי די בדבריו לפיהם ישנו סיכוי של 80% לכך שהמערער ביצע בו עיסוי כדי לבסס 'אחיזה לאישום' במישור העובדתי גם לגביו.

11. השאלה המרכזית בענייננו היא האם יש בהודעותיהם של שלושת המתלוננים כדי לבסס 'אחיזה לאישום' במישור המשפטי. לאמור, בהנחה שאין מחלוקת כי המערער ביצע את העיסוי הנטען בשלושת המתלוננים (וזוהי הנחה לצורך הדיון בלבד, שכן המערער רשאי לחלוק על כך במסגרת הדיון בהליך הפלילי העיקרי), עדיין יש לבחון האם מעשיו אלו, קרי - עיסוי צווארם וכתפיהם של שלושת המתלוננים כשהם לבושים, מקימים תשתית ראיתית לכאורית לביצועה של עבירת מעשה מגונה כהגדרתה בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). ודוק: ענייננו בהליך הסגרה שבגדרו נבחן קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המבוקש, ולא בהליך הפלילי העיקרי שעניינו בבירור אשמתו מעבר לספק סביר. להבדל זה, כפי שיבואר להלן, נודעת משמעות לענייננו.

12. בהוראת סעיף 348(ו) לחוק העונשין הוגדר 'מעשה מגונה' כ"מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". הרכיב ההתנהגותי של העבירה - 'מעשה' - הוא רחב, והדעה המקובלת בפסיקה היא כי בנסיבות מסוימות גם מעשה הנראה לכאורה תמים עשוי להחשב למגונה, ובלבד שמתלווית לביצועו מטרה של 'גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים'. בעבירה של מעשה מגונה היסוד הנפשי והיסוד העובדתי אינם הרמטיים זה לזה; ישנה 'זרימה' מן היסוד הנפשי אל היסוד העובדתי, אשר עשויה 'לשנות את צבעו' על-פי היסוד הנפשי. לפיכך, השאלה האם מעשה מסוים בוצע לשם 'גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים' צריכה להיבחן על רקע נסיבות העניין(ע"פ 6255/03 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 168, 177 (2004)); עש"מ 6737/02 מדינת ישראל נ' זקן, פ"ד נז(2) 312, 326-327 (2003); ע"פ 9603/09 פלוני נ' מדינת ישראל (27.9.2011) פסקה 13; ע"פ 2353/08 פלוני נ' מדינת ישראל (7.12.2009) פסקה 19).

13. בענייננו, כאמור לעיל, נחלקו הצדדים בשאלה מהו היקפן של ה'נסיבות' אשר צריך - או שמא נאמר רשאי - בית המשפט לבחון בבואו לקבוע אם מעשה מסוים עונה להגדרת מעשה מגונה שבחוק. המערער טוען כי את העיסוי שביצע לכאורה בשלושת המתלוננים יש לבחון אך ורק על רקע הנסיבות הספציפיות בהן בוצע, ואלו, לשיטתו, אינן מלמדות על כוונה לגירוי או סיפוק מיני. המשיבה לעומת זאת סבורה, כי יש לראות את הראיות נגד המערער כמכלול, ואת הודעותיהם של ארבעת המתלוננים הנוספים כראייה ליסוד הנפשי ה'פלילי' שנלווה לעיסוי שביצע לכאורה בשלושת המתלוננים, למצער ברמה הלכאורית הנדרשת בהליך הסגרה. מכל מקום, לשיטת המשיבה, גם מבלי להידרש להודעותיהם של ארבעת המתלוננים הנוספים, הרי שבחינת הנסיבות הספציפיות מלמדת כי העיסוי שביצע לכאורה המערער בשלושת המתלוננים לא היה תמים כלל ועיקר.

14. קראתי בעיון רב את הודעותיהם של שלושת המתלוננים. אכן, פער הגילאים בין המערער לבינם; ביצוע העיסוי בבית הספר, במסגרת יחסי מורה-תלמיד; העדר נוכחות של מבוגרים נוספים בעת ביצוע העיסויים - כל אלו נסיבות המעוררות אי-נוחות רבה. ברם, ספק אם יש בהן כשלעצמן כדי ללמד, ולו לכאורה, על כך שהעיסוי בוצע על-ידי המערער מתוך כוונה לבוא לידי גירוי או סיפוק מיני. סוף סוף, אף אחד מבין שלושת המתלוננים אינו מספר כי העיסוי בוצע בפינה נסתרת, ביחידות או מאחורי דלת נעולה; אף אחד מהם גם אינו מתאר אמירות שהשמיע המערער במהלך העיסוי שיש בהן כדי לשוות למעשה אופי מיני (אציין כי נסיבות מעין אלו כן התקיימו לכאורה בעניינים של חלק מארבעת המתלוננים הנוספים). האינדיקציות עליהן הצביעה המשיבה לכך שבעקבות המעשים חשו חלק מהמתלוננים מצוקה נפשית, שהתבטאה בין היתר בחוסר רצון ללכת לבית הספר, הסתרת המעשים מהוריהם, ובכי בלתי-נשלט, אף הן אינן מלמדות על היסוד הנפשי שנלווה לביצוע העיסויים. משאלו פני הדברים, ספק אם בחינת העיסויים על רקע הנסיבות הספציפיות בהן בוצעו מלמדת על כוונתו של המערער לבוא לידי גירוי או סיפוק מיני, ולו ברמה של 'אחיזה לאישום'.

15. אף על-פי כן, אין במסקנה זו כדי לסייע למערער, שכן אין בידי לקבל את טענתו העקרונית כי נסיבות חיצוניות למעשה אינן יכולות ללמד על היסוד הנפשי שנתלווה לביצועו. בעניין זה דעתי כדעתו של בית המשפט המחוזי, כי את העיסויים שביצע לכאורה המערער בשלושת המתלוננים יש לבחון על רקע המעשים הדומים המיוחסים לו בעניינם של ארבעת המתלוננים הנוספים. מטרתה של הוכחת מעשים דומים היא לשלול טענה בדבר העדר מחשבה פלילית, כאשר עצם ביצוע מעשה העבירה על-ידי הנאשם אינו שנוי במחלוקת, וללמד על קיומו של הלך הנפש הנדרש לצורך הרשעה בעבירה (ראו, למשל, ע"פ 10733/08 גולדבלט נ' מדינת ישראל (17.2.2011) (פסקה 51)). לשם הוכחת 'מעשים דומים' אין צורך להצביע על דרגה גבוהה של דמיון בין המעשים, ודי בהוכחת מספר מאפיינים דומים בלבד (שם). החשדות המתוארים בהודעותיהם של ארבעת התלמידים הנוספים נושאים אופי מיני מובהק. בהודעתו של מתלונן מס' 2 אף מתואר עיסוי שביצע לכאורה המערער בכתפיו, דוגמת זה שתיארו שלושת המתלוננים, אשר התפתח לכדי מעשים מיניים חמורים יותר. כפי שטענה לפנינו המשיבה, ניתוק בין עניינם של שלושת המתלוננים לבין עניינם של ארבעת המתלוננים הנוספים הריהו מלאכותי, בפרט כאשר החשדות המיוחסים למערער עניינם במעשים שבוצעו לכאורה באותו בית ספר, באותה כיתה, באותה שנת לימודים. בנסיבות אלו, להודעותיהם של ארבעת המתלוננים הנוספים נודע ערך הוכחתי לעניין כוונתו האמתית לכאורה של המערער בביצוע העיסויים, ואין אפוא מניעה להסתייע בהם במישור הראייתי (ע"פ 265/64 שויביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יט(3) 447, 421 (1965); ראו גם ע"פ 10222/06 פלוני נ' מדינת ישראל (5.12.2007) (פסקה 5); וע"פ 7024/93 פלח נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(1) 2, 27 (1995), בהם יושם הכלל בדבר מעשים דומים ביחס לעבירת מעשה מגונה). המעשים שביצע לכאורה המערער בארבעת המתלוננים הנוספים מאירים באור שלילי את העיסויים ה'תמימים' שביצע בשלושת המתלוננים, ומלמדים לכאורה על הכוונה שעמדה בבסיסם. נוכח האמור באתי לכלל מסקנה, כי גם בעניינם של שלושת המתלוננים הוצבה תשתית ראייתית מספקת המקימה 'אחיזה לאישום' ומצדיקה את הסגרת המערער.

16. אחר הדברים האלה מן הראוי להדגיש: ענייננו בהליך הסגרה; לא בהליך הפלילי העיקרי. לא ראי הוכחת החשדות המיוחסים למערער ברף לכאורי של ראיות כפי הדרוש לצורך הסגרה, כראי הוכחתן מעבר לספק סביר. לפיכך, הגם שבאתי לכלל מסקנה כי הודעותיהם של ארבעת המתלוננים הנוספים 'צובעות' בגוון פלילי את העיסויים שביצע המערער לכאורה בשלושת המתלוננים ומקימות 'אחיזה לאישום', אין בכך כדי ללמד בהכרח על תוצאותיו של ההליך הפלילי העיקרי. אף שמצאתי את הודעותיהם של ארבעת המתלוננים הנוספים 'קבילות' ומספיקות לעניין 'אחיזה לאישום' במסגרת הליך ההסגרה, אין בכך כדי להביע דעה לעניין 'משקלן' במסגרת ההליך העיקרי. יש לזכור כי בשלב זה טרם נשמעה גרסתו של המערער, והודעותיהם של ארבעת המתלוננים הנוספים – מבלי להמעיט מן החומרה הגלומה בהן – אינן אלא הודעות בלבד, לא הרשעות, אף לא אישומים. אם אמנם תחלטנה הרשויות ההולנדיות להעמיד את המערער לדין גם ביחס לעיסויים שביצע לכאורה בשלושת המתלוננים, כי אז בית המשפט ההולנדי הוא אשר ידרש לדברים במסגרת ההליך הפלילי העיקרי, יעמוד על טיבן של הראיות השונות, מהימנותן ומשקלן, ויכריע כחכמתו.

17. לפני סיום, בחנתי את בקשת המערער לאסור על פרסום שמו, ולא מצאתי כי יש הצדקה להעתר לה. המערער לא הצביע על 'נזק חמור' שעלול להיגרם לו בעטיו של הפרסום, וממילא לא מתעוררת השאלה האם בנסיבות העניין ראוי להעדיף את מניעת הנזק למערער על פני העניין הציבורי שבפרסום שמו (בש"פ 1071/10 פלוני נ' מדינת ישראל (25.2.2010) (פסקה 9)). אמנם, דומה כי בנידון דידן עוצמת האינטרס הציבורי שבפרסום שמו של המערער אינה רבה (השוו, למשל, בש"פ 2211/15 פלוני נ' מדינת ישראל (14.4.2015) (פסקה 11)). ברם, אין בכך כדי לשנות מן העמדה העקרונית שהתווה המחוקק: פומביות הדיון – זה הכלל; איסור הפרסום – חריג לו.

18. אשר על כן, אציע לחבכי לדחות את הערעור; להכריז על המערער כבר-הסגרה להולנד בגין כלל החשדות המיוחסים לו בעתירת המשיבה, לרבות בענינם של שלושת המתלוננים; ולהתיר את פרסום שמו.

ש ו פ ט

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק הדין של השופט נעם סולברג.

ניתן היום, א' באלול התשע"ו (4.9.2016).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט